

Když se řekne liberální, vybaví se svobodný. Řekne-li se liberálně demokratický, pro mnohé to znamená ještě něco víc než svoboda, je to vláda lidu ve jménu svobody jedince, je to volnost a rovnost udělená lidem z lidu. Jakže, lid sám sobě má být dárce svobody bez boje? Lid si hájí svoji svobodu v demokratických volbách proti sobě samému? Je navýsost podezřelý, když mocní tohoto světa křičí: Jsme svobodní, já, ty, on, my všichni na západě, a svobodní zůstaneme, pokud budeme dále bránit náš ideál svobody, naše vyspělé liberální hodnoty proti všem temným silám minulosti a východního fanatismu. Je krajně potměšilý, když diktátoři kážou svobodu ovládaným. Je neslýchaně lstivé, když bohatí bohatnou z koster námezdních robotníků a svůj majetek i moc nazývají výdobytkem či dokonce právem svobody. Něco nepravého, něco lživého se nese ze zatuchlých koutů naší globální vesničky ověšené hesly liberalismu.

Liberální mření

Nikdy v historii neměl pojem svoboda tak špatný zvuk, jako má dnes. Nikdy nebyl nesen ústy tak bezpáteřních chamtivců a patolízalů moci, jako dnes. Nikdy nebylo slyšet tolik zženštilých vyvolávačů neřesti a obmyslné pop-kultury, jako dnes. Nikdy nebyl normou civilizovaného člověka plebejsky podřadný odpor ke všemu duchovnímu, vzdělanému a zbožnému tak, jako dnes. **Nikdy nebyla úcta k pravdě a lidským ctnostem věcí posměchu, jako tomu je v dnešním západním světě zrajícím na univerzálních hodnotách svobody a demokracie.** Jsme svědky morálního výprodeje člověka, zchytralosti zevlounů a lovců konzumních požitků. Z obrazovek televizorů na nás zprava i zleva civí cynický škleb politických tlustokožců, kteří ztratili poslední špetku svědomí i dobré míry ve splétání pavoučí sítě zákonů, jimiž se nás snaží znehybnit v ohradě politické korektnosti a individualisticky bezzubé lhostejnosti ke všemu, co nese označení věc veřejná. To vše ve jménu liberální demokracie a trhu otrocké práce, jako výdobytěk moderní doby a jejího pokroku.

Liberální stát volného trhu a směny lidské důstojnosti za přídělý hmotných požitků představuje nejděsivější a nejrozkladnější podvod na touze člověka po svobodě v celých dějinách lidstva. Jeho dopad je tak zničující, že moderní člověk dokonce ztratil představu o tom, co to znamená být svobodný, žít nezávisle na cizí moci a dobývat si svůj chléb ze země, která je jeho domovem i vlastnictvím. Vědomí lidí o vlastním právu na svobodnou existenci bylo potlačeno tak zrůdným způsobem, že dnešní vazal moderního státu si svoji vlastní bídu a sklíčenost vykládá jako osobní selhání hodné sebeupálení. Namísto doutnajícího odporu **nastoupilo seabemrskáčství**, namísto duchovní útěchy kněze se rozléhá vřískot kariérou posedlých nevěstek rovnoprávnosti bičujících své mátožné muže výčitkami a pohrdáním za to, že dost neuspokojili žádosti jejich i jejich dětí. Syn ponižuje svého otce a žádá mzdu za svůj marnotratný život, matka za podpory soudů vydírá jeho otce přikázanými alimenty.

Budme poctiví alespoň ve chvíli smrti a netvařme se, že umíráme v blahobytu a sociálním

smíru. Žádnou potupu nevyváží vybrané sousto cukrářského umění, žádný žalář neusmíří porobenou duši nápojem podávaným ve zlaté číši. Svobodu jsme nadobro ztratili. A nejen svobodu, ztratili jsme i sami sebe. Co přinesl světu liberalismus? Abychom si dokázali odpovědět, je třeba se ohlédnout zpět, osvěžit paměť a dopřát sluchu dobám, kdy člověku svoboda byla vším, kdy muž raději volil smrt, než život v otroctví. Byly to doby vlády aristokracie a moci bohů, země řízené hlavami panovníků, patricijských rodů, kteří za své dobro i zlo přinášené státu ručili toutéž hlavou, s níž kráčeli do boje za svým předsevzetím. **Liberalismus z nich učinil kupce, nectné mamonáře skrývající se za zády lidsky podřadných loutek**, těch politiků a stranických zastupitelů, kteří nám dnes určují existenční meze a sociální přiděly.

Tažení proti řádu a tradici

Liberálně společenský ne-řád volného trhu ve svém vítězném tažení proti řádům a tradicím starého světa jednou pro vždy určil za majitele nového světa kořistnickou třídu zbohatlíků, jimž nic lidského není svaté. Liberální hospodářství otevřelo cestu bezohledným spekulantům, aby vyvlastnili půdu svobodných rolníků, aby zlikvidovali umění a živnosti nezávislých řemeslníků. Tak vznikl proletariát, ona armáda ubohých námezdních dělníků, jejichž neslýchaný otrocký úděl bylo třeba učinit snesitelný. Liberalismem nadřazení oligarchové proto uzavřeli dohodu s duchovní elitou, aby nevolníkům pod mocí jejich neomezeného soukromého kapitálu, bezzemkům a nemajetně chudíně namluvili, že jsou pracující třídou, z jejichž příčinlivosti rozkvetne lepší pokrokový svět bez fyzické dřiny a starosti o hmotné prostředky jejich potomků. Stačí jen, aby byli solidární k sobě navzájem a nesnažili se ničit soukromý majetek svých bohatých chleboďarců. Tak vznikl moderní sociální stát. Stát, jehož vrcholná forma globálního korporativismu a nadnárodního kapitálu učinila oligarchy vlastníky nejen výrobních zdrojů, ale i celých zemí, jejich přírodního bohatství a duší lidí, kteří v nich přebývají.

Pokrytectví a lstivost mocných tohoto světa jde tak daleko, že v době, kdy **žijící generace západního světa již ztratila paměť o svobodném duchu svých předků**, neváhají manipulovat vědomí lidí tezemi, že liberální demokracie je to nejlepší, co dosud lidstvo vymyslelo, že svoboda člověka je garantována listinou základních práv jednotlivce a jeho svobodou slova, jako kdyby v minulosti opravdu svobodný člověk měřil vlastní svobodu psaným výnosem o tom, co je jeho právo a co ne, jako kdyby v minulosti svobodný muž vážil slova podle toho, co je mu dovoleno říci a co ne. **Ach, jaká je ta naše svoboda! Nemáme vůbec nic z toho, co člověka činí svobodným. Nemáme vlastní půdu ani zem, která by byla našim výlučným domovem a vlastnictvím. Nemáme rodiny ani klany, pro něž by byl náš život stejně drahý, jako statečnost a čest jejich otců.** Většina z nás nemá vlastní keř ani strom, z něhož bychom si mohli volně utrhnout plod, nemáme čistý pramen vody, z něhož bychom mohli napojit žíznivé tělo bez mrzkého poplatku. Zdarma a svobodně nevykonáme ani vlastní tělesnou potřebu. Jako občané liberálního státu jsme povinni tomuto státu odvádět daně a sociální pojistné za to, že vůbec dýcháme. Za všechno musíme platit penězi, a na to, abychom peníze dostali, musíme otročit v námezdních zaměstnaneckých poměrech, v nichž máme cizí mocí předepsáno, kdy musíme pracovat, kdy máme vyměřen čas na odpočinek a jaký je náš nárok na přiměřené požitky z odvedené

práce.

Komunismus jako zrcadlo liberalismu

Mírou veškeré hodnoty se stalo mínění lidu, zdání otrockých duší zmanipulovaných sdělovacími prostředky, reklamou a tržní nabídkou. Tento lid již přestal vychovávat své potomky k morálce a lidské hodnotě, přestal je učit tradicím, kultivovanosti, cti a vědění o tom, jaký život člověka je svobodný a jaký ne. Pouze zženštilá mysl propadlá subjektivní zaujatosti, marnivosti, individualistické ctižádosti a honbě za požitky chválí liberální stát za výživu sebe i svých dětí, za jeho přiděly sociální péče a opičí starostlivost o potomky, za vymezení rovných a zákonem daných práv žen proti mužům, jako kdyby dříve rodina byla kolbištěm, v němž se řeší postavení otce, matky, rodičů a dětí rozhodčí mocí veřejného práva jako na rynku. Bůh suď, jak hluboko jsme to klesli, když dítě, žena i sexuální deviant volají po rovnoprávnosti. Jediné, v čem jsme si rovni, je právě a jen ten náš otrocký úděl.

Když už mluvíme o rovnosti, s níž liberalismus získal podporu nejnižších vrstev, tak jako komunismus, který je jen vypjatým extrémem liberální nabubřelosti: Rovnost mezi lidmi, aby mělo vůbec smysl o ní mluvit, musí být nadiktována a udržována represivní mocí. Bez násilí a diktátu vyšší moci nemůže být dosaženo rovného postavení mezi lidmi, nikde, nikdy a v ničem. Rovnoprávnost všech se všemi vyžaduje kladivo na srážení vyčnívajících hlav. Skutečná rovnost v právech a v nárocích cti bývala výsadou vznešeného stavu. Leč není pochyb, liberální stát baží po rovném údělu svých otroků a je pro ni ochoten učinit vše, aby společenské líhně lidských zdrojů ve službě oligarchů oplývaly poddajností a smírem, aby matky rodily požehnané disponibilní zásoby pro budoucnost, nejlépe bez odbojného vlivu otců. Základní metodou nastolení takových rovnostářských poměrů je atomizace společnosti, zničení rodinných svazků, potření otcovské moci a podpora lidského odcizení ústící v beznadějnou osamělost individualizovaných jedinců.

Jak je ten náš liberálně tržní svět technologicky vypiplaný, a přitom úplně k ničemu. Nemá smysl, abych tady mluvil o duchovním rozměru lidského bytí, o kultuře a lidské zkušenosti nesené vědění otců a jejich pamětlivým vedením. Nemá smysl, abych tady mluvil o lásce a lidskosti. Nikdo by mě stejně neposlouchal. Otroek není hoden takové ušlechtilosti, otroek nemá nárok na lásku, protože milovat dokáže jen člověk hrdý a svobodný. Je neskonale smutné, že lidská paměť je tak krátká a dokáže tam, kde je potlačeno dějinné chápání, vidět přítomný stav jako nutný, pokud může uspokojit přizemní potřeby a sklony člověka. Stačily pouhé tři generace vystavené lžím a potlačování kulturní tradice, aby liberální ideologie všeho druhu učinily z národa nekulturní stádo zvířat, z rodiny zápasnický rynek mužů a žen, ze svobody otrocký úděl, bez chápání souvislostí a myšlenky na změnu.

Nevím, zda se ještě dočkám nového vzednutí mysli, čerstvého proudu rozhánějícího stojaté vrstvy zkaženého vzduchu v této naší duchaprázdné kotlině. Pokud se ale přece jenom takový pohyb najde, bude muset být ryze konzervativní, duchovně více než sublimní, aby dokázal vstřebat nejhluběji ponořené a lidskou nabubřelostí zakopané prameny moudrosti, posvátné texty mudrců ukrytých na věčnosti, ztracená mystéria vyššího vědění těkajícího z trosek dávných a zapomenutých dómů smíření, z utichlé řeči druidů, z útržků legend

zavátých za Héraklovy sloupy, z kázání pohanských kněží, z věštných znamení starověkých bohů, z posvátných lesních zákoutí a prostranství, kde se již dlouho schází pouze divoká zvěř, aby naplnila nitro živoucí energií přírody a věčným poznáním, jaké člověku moderní doby beznadějně uniká.